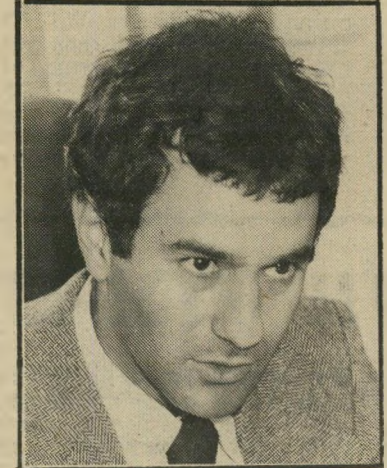

ידיע מודיעיני
 שהגיע לכלא, שם מוחזקת אורית ארביב, סיפר שהיא הרה לעברין שנטיה אנג'ל. כתוצאה מכך התעורר החשש שחברתה לתא, שרה (שמוליק) אנג'ל, הנראית בתמונה עם בעלה, תנקוט בה.

לו, כבר היתה חזקה. בגלל זה המיטרה ניצלה את המצב והלבישה עליו תיקים נוספים. שהיא לא הצליחה לתפוס, או שלא רוצה לתפוס את האשמים האמיתיים בהם.
 מה שקרה זה שכל מיני אנשים סיפרו במיטרה שהרצל רצה את רוני ניצן ועשה את השוד בקרן אור בזמן שהיה מבוקש. האנשים האלה סיפרו את הדברים האלה, כי הם ידעו שהרצל הצליח לברוח לחו"ל וחשבו שהוא לא ייתפס. לכן הם האמינו שזה ממילא לא ישנה לו, אם ידביקו לו עוד כמה עבירות, ובאותה הזדמנות יעשו עיסקה עם המיטרה ויקבלו

הפרקלים
 עורך הדין דוד יפ' תח, המייצג את אורית ארביב עם עורך הדין שימחה זיו.

הסנינות על עבירות אחרות שביצעו. זה לא נכון שהרצל מסוכן לציבור. יש לו נשמה טובה ואני לא מאמינה שהוא מסוגל להזיק למישהו. גם אני בטח לא מסוגלת לבצע את מה שמעלילים עלי. אנחנו שנינו קורבנות של אייחזק במדינה הזאת. איזה צדק יש במדינה אם אני פה והוא שם?

הרצל ואני תמיד רצינו להקים מיטרה ולהוליד ילדים. החלום שלנו זה להגשים את זה. אני מאמינה שזה יצא לפועל למרות הכל.

לפני שנתיים כבר נרשמנו לנשואין בירושלים. אבל זה התעכב בגלל מה ש'קרה אחר-כך. בשבילי, הרצל הוא בעלי לכל דבר, למרות שאין לנו את הניירות ביד. אנחנו שנינו חתומים לכל החיים! בהרצל מצאתי כל מה שחיפשתי ב'חיים: חוכמה, גבריות, אופי, יופי, טוב לב ונאמנות. הוא אדם נפלא ואני מטורפת עליו. אין שום דבר שיעצור אותי מ'ללכת אחריו לכל מקום, ולא משנה איזה צרות יעמידו בדרכנו. אני אלד אחריו באש ובמים, ויהיה מה שיהיה.

הנחמה היחידה שיש לי היום זה התינוק שלי. כלי-כך רצינית ילד, והנה אני עומדת להיות אמה. רק חבל שהילד שלי יוולד במקום אפל וחשוך. חבל גם שמצייגים את ההורים שלו כפושעים. אבל שום דבר לא יסבור אותי. הייתי עושה את אשר בכלא ושהאמת תצא לאור. אני אגיד אותו בחוץ ביחד עם אביו. אבל גם במיטרה שאשאר בכלא, אני לא אבוא עליו בשום אופן. אני רוצה אותו לידי כל הזמן!

הצרות מהמיטרה. הוא היה צריך לבוא להעיד במישפט של הרצל. הופעל עליו לחץ קשה מאוד. כל זה שבר אותו. לפני שהכרתי את הרצל היה לי חבר בשם אורי וולף, בן של רופא מצהלה. זהו אדם שפל, גנרם לנו לכל הבעיות שבהן אנחנו שקועים. הכרתי אותו כשהייתי בת 16. הוא התאהב בי ורצה להתחתן איתי. זאת היתה אהבה נכזבת. אורי לא היה הבן-אדם המתאים בשבילי. אני התאהבתי בהרצל, שבעבר ישב ביחד עם אורי בבית-הסוהר. אבל אורי לא היה מוכן להשלים עם זה.

בזמן שהתחלתי לצאת עם הרצל, אורי עוד היה בבית-הסוהר. כתבתי לו מיכתב והודעתי לו שהכל גמר בינינו. כשהוא יצא, הוא רדף אחרי ולא נתן לי מנוחה. פעם אחת הוא אפילו נתן לי סתירה והעיף לי את העין התחתונה. כשהוא ראה ששום דבר לא עוזר, ושהוא לא יכול להחזיר אותי אליו, הוא החליט להתנקם בהרצל.
 כשהרצל נעצר בקשר שוד, נהיה אורי

ההורים
 חיים ורינה ארביב. האב, שעבד כנהג שכיר באגד, נפטר לפני שנתיים מהתקף לב. בתו, אורית, סיפרה כי הופעל עליו לחץ מצד המיטרה, בעת שהיה צריך להעיד במישפט שוד בנקי-לאומי ברמת-איביב, וזה שבר אותו.

שקר ועלילה. מאז שאורי הפיל את הרצל, התחיל ה'גלגל להתגלגל והצרות באו עלינו אחת אחרי השנייה. הרצל ברח מהמאסר, כי הוא חף-מפשע והוא רצה להוכיח את זה. הוא לא עשה את זה כדי לברוח מהעונש. הוא רצה להביא את ההוכחות, שלא היה יכול להשיג כשהיה בפנים. אבל התדמית של גאנצטר, שהדביקו

עדימינה נגדו. במעשה הזה הוא הציל את עורו מן העונש, וגם נקם בהזדמנות הזאת בהרצל. כתבתי מיכתבים לשופטים ולכל המדינה, וסיפרתי להם על העוול הזה שנעשה לנו. אבל עד היום שום דבר לא עזר. בכל זאת אני מאמינה שהאמת תצא לבסוף לאור. היא חייבת לצאת, ואני ידעו כולם שהרצל הוא לא פושע ושאר פעם לא היה פושע. זה הכל

נשקפת לילד סכנה מצד האם. במיקרה של אסירה בלתי-שפויה, או אסירה ה'מאיימת על שלום תינוקה במטרה לסחוט דברים שונים. אנחנו פועלות בתיאום עם העובדות הסוציאליות, ומוצאות לילד סידור מחוץ לכלא. למען טובתו ושלומו. פעולה כזאת נעשת רק כאשר באמת כלו כל הקיצין.

הרבה מעבר לקורקטי

ש מיקרים שאסירות יצאו לחופשה וחזרו בהריון. כמובן שהן רשאיות להחזיק בתינוקם אחרי הלידה, אם הדבר אפשרי. אנחנו גם מאפשרות לאם להתייחס לתינוקה מעבר לגיל שנתיים, אם היא עומדת להשתחרר תוך כמה חודשים. במיקרה כזה איננו מפרידים בינה ובין הילד. אולם תינוקות בני שנתיים ומעלה, ש'אמהותיהם צריכות עדיין לרצות תקופות ארוכות יותר, נמסרים לטיפול לבני-מיטרה או לאחרים, בהתאם להמצאת הרשויות המוסמכות. לנו בבית-הסוהר אין הנאים כדי להחזיק ילדים בגיל זה. אסירות, שהן אמהות לילדים מחוץ ל'כלא, מורשות לקבל את ילדיהם לביקור פעם בשבוע, אם התנהגותן מצדיקה זאת. ביקורים רגילים נערכים אחת לשבועיים בלבד.

אנחנו דואגות במיוחד לטיפול הרפואי של האמהות לפני הלידה ואחריה. הן נמצאות בפיקוח גינקולוגי קפדני ותכוף, ונהנות מיחס ומתנאים מיוחדים. גם אורי ארביב נהנת מכל התנאים האלה. הייתי אומרת שהיחס אליה הוא הרבה מעבר לקורקטי.

פוטת לתקופת מאסר ארוכה. בעבר היו לנו כבר תקופות שבהן היו בעת ובעונה אחת שישה תינוקות, ופתחנו מעין פעור טון קטן. לאחרונה לא היו לידות כ'כאל.

אם אורית ארביב תרצה בכך, איני חושבת שתיווצר בעיה בקשר להחזקת

מנהלת אפשטיין*
 עד גיל שנתיים

התינוק אצלה. אני לא יכולה להתחייב בקשר לכך, אך אין התנגדות עקרונית. בבוא העת נפעל לפי מצב העניינים. אנחנו מפרידות בין אם, שילדה בכלא, לבין תינוקה הרך, רק אם

* מחזיקה בידה תינוקת שנולדה בין כוחלי הכלא.

של אסירים גדולים, על לא עוול בכפו. שנות ינקותו יעברו עליו בין סורגים. בווידיאו אישי מבין כותלי-הכלא, שאותו העבירה במחמרת להעולם הזה, פותחת האם לעיתים את סגור-ליבה וחושפת את סיפור חייה, מאוייה ולבטיה הכמוסים. על רקע מצבה המיוחד.

סיפרה אורית ארביב:

כל הצרות שבעולם לא היו עוצרות אותי מלעשות את הילד הזה. שעוד מעט יוולד לי. אני יודעת שהמיטרה מנסה לעשות מההורים שלו גאנצטר, רוצחים ומה לא. אבל שום דבר לא יצליח לשבור אותי. אני אגדל אותו בחוץ או בתוך ה'כלא. אף אחד לא יקה ממני את הילד שלי. הוא ילך איתי בטוב וברע.

תינוק זה דבר נ'ך וטהור, והוא מסמל את החיים והטוב בעולם. בשביל הרצל ובשבילי הילד הוא סמל לכל מה שהיה חסר לנו. בגלל הדיכוי והעוול שנע'שה לנו.

אם יוולד לי בן אני רוצה לקרוא לו ניצן, על-שם רוני ניצן, ואם זאת תהיה בת אקרא לה קרן, על שם קרן-אור. בחרתי את השמות האלה כי בגללם התינוק שלי יוולד בין סורגים. אני לא רוצה להסתיר ממנו מה שקרה. כשיגדל, אספר לו הכל ואסביר לו את שמו. אני בטוחה שהוא יבין.

החיים שלי אף פעם לא היו קלים. מהיום שאני זוכרת את עצמי היו לי תמיד צרות. בגיל 3 הוציאו לי את העין הש'מאלית, בגלל שהיתה בא נוקדה לבנה. הרופאים חשבו שזה גידול, וקבעו ש' צריך לעשות ניתוח. היום אני חושבת שזאת היתה טעות. אפשר היה להציל את העין שלי.

המיקרה הזה השפיע על כל הלידות שלי. הפכתי להיות ילדה עצבנית מאוד ומסוגרת. סבלתי מאוד בגלל הנכות שלי. הייתי רבה עם כולם וצועקת על כל דבר קטן. אי-אפשר היה לדבר איתי.

הרכיבו לי עין תותבת מזכוכית, שנר'את כמעט כמו עין רגילה. מי שלא מכיר אותי, לא מבחין בשום דבר. אבל זה לא שינה את מה שהרגשתי בפנים ומה ש'הצטבר אצלי מהלידות. כשהתבגרתי, היה לי קשה מאוד להתמודד עם הבעיות. אבל הצלחתי להתגבר. היום אני הרבה יותר רגועה.

חתומים

לכל החיים

אני בת למיטרה טובה משכונת נווה-שרת. אבי הפכה נזוג שכיר ב'אגד. הוא נפטר לפני שנתיים מהתקף-לב. עד היום אני בטוחה שזה קרה בגלל כל

ילדים בכלא

מנהלת כלא הנשים "נווה-שרת" צה"ל ברמלה, סגן-נוכח רעיה אפ' שטיין, הסבירה את המדיניות כלפי אסירות, שהן אימהות לילדים רבים:

לפי התקנות אנחנו מחזיקות תינוקות עד גיל שנתיים במחיצת אמהותיהם ב'בית-הסוהר. אולם זה נתון לשיקול-הד'עת של הנהלת-הכלא ושל הרשויות ה'סוציאליות.

בדרך-כלל, כאשר אשה יולדת בתוך הכלא, מתירים לה לגדל את התינוק ב'פרק הזמן של הניקה. לצורך זה מוק'צב לה תא פרטי משלה, אך גם זה תלוי מאוד במצב האיכלוס בכלא.

בכל-אופן, אני עושה כמיטב יכולתי ומאלתרת פיתרונות עד כמה שאפשר. בחוץ-לארץ יש מקומות, שבהם בנו אנשים מיוחדים לאסירות אמהות, שם הן יכולות לגדל את ילדיהם בתנאים מתאימים. בארץ לא נעשו סידורים כ'אלה. לכן אנחנו בדרך-כלל לא מקבלות ילדים שנולדו מחוץ לכותלי-הכלא. אלא רק ילדים שנולדו במשך תקופת-המאסר. גידול ילד זאת אחריות גדולה, ואיני יכולה להרשות לזולת לילדים ש'נולדו בחוץ מוצאים פיתרון. אחרים כ'יום יש לנו רק תינוקות אחת בת שנה בתוך הכלא. בת לאסירה ביטחונית, השי'